

že již ze žaloby jest patrné, že zažalovaný peníz (první splátka 6.000 Kč) jest jen částí celkové pohledávky, která činí přes 20.000 Kč. Není tedy pochyby, že při ocenění předmětu sporu jest použití předpisu druhé věty § 55 j. n., a stěžovatel neprávem vytýká, že žalobkyně měla předmět sporu oceniti podle § 56 druhý odstavec j. n. načež by bylo možno postupovati podle § 60 j. n. Stěžovatel má za to, že žaloba měla býti odmítnuta, poněvadž žalobkyně, ač při prvním roku byla žalovaným vznesena námitka věcné příslušnosti, neučinila návrh, by žaloba byla postoupena příslušnému soudu (rozuměj postoupena od samosoudce příslušnému senátu téhož soudu). Nejvyšší soud dovodil však již v několika rozhodnutích (srov. čís. 774, 2203, 2648, 6044, 6305 a 7139 sb. n. s.), že, jednal-li místo senátu samosoudce, nejde o otázku věcné příslušnosti, nýbrž o otázku řádného obsazení soudu a že řízení, počínajíc prvním ústním jednáním, jest stíženo zmatečností podle § 477 čís. 2 c. ř. s. Předpis § 7 a) j. n. jest předpisem velícím a nelze obdobou § 104 j. n. stranám dovoliti, by se výslovně nebo mlčky dohodly na tom, by věc byla místo senátem projednávána samosoudcem.

Čís. 9851.

Řízení o výzvě k návratu do manželského společenství (vládní nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n.) jest podle své povahy řízením nesporným. Nelze vyhověti návrhu na zrušení usnesení vyzývacího k návratu do manželského společenství.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, R I 275/30).

Usnesením ze dne 6. prosince 1929 vyzval soud první stolice manželku, by se vrátila do společné domácnosti. Návrh manželky, by usnesení ze dne 6. prosince 1929 bylo zrušeno, soud první stolice zamítl. Rekurzní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Budiž zcela ponechána stranou sporná otázka, zda zná řízení v nesporných věcech po právní moci opatření jeho přezkoumání na základě tvrzené zmatečnosti. Rovněž ponechává se stranou otázka, zda-li řízení vyzývací jest řízením nesporným. V každém případě jest jisto, že rekurentka žádá opětné přezkoumání dříve vydaného usnesení, ježto nebyly přezkoumány předpoklady k vydání tohoto usnesení, ježto tedy řízení, jež usnesení předcházelo, bylo vadné, nikoli však zmatečné. Podle zásad nesporného řízení (§ 18 patentu o nesporn. říz.), jakož i sporného řízení (§ 411 c. ř. s.), může nastati takové přezkoumání jen cestou řádných opravných prostředků druhou stolicí. Je-li opravný prostředek vyloučen, odpadá proto takové přezkoumání. Nelze je přivoditi tím, že se navrhne, by první stolice je znovu přezkoumala. Právní řád zná více takových případů, tak zvláště případ, že rozsudek v nepatrných věcech nelze napadati mimo případ zmatečnosti § 477 (čís. 1—7 c. ř. s.), takže i zde první stolice rozhoduje s konečnou platností (vyjma zmíněného případu zmatečnosti).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Řízení o výzvě k návratu do manželského společenství (§ 13 c) zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n.) jest upraveno vládním nařízením ze dne 27. června 1919 čís. 362 sb. z. a n. a jest podle své povahy řízením nesporným. Pořadem stolic nenapadá se usnesení, kterým byla stěžovatelka vyzvána, by se vrátila do manželského společenství. Do takového usnesení není podle poslední věty čl. I a) citovaného nařízení stížnost ani přípustnou. Dovolacím rekurem napadena jsou usnesení, jimiž bylo rozhodnuto o návrhu na zrušení usnesení obsahujícího řešení výzvu. Jde tu o souhlasná rozhodnutí soudů nižších stolic, a jest proto dovolací rekurs přípustným jen ze tří v § 16 nesp. řiz. uvedených důvodů. Nejvyšší soud, přezkoumaj napadené usnesení na základě spisů neshledává, že by tu byl opodstatněn některý z těchto tří důvodů. Nemohlo býti proto dovolacímu rekursu vyhověno. Stěžovatelka uvádí v dovolacím rekursu, že již jednou musí býti rozhodnuto, jaký význam má usnesení, jímž se vyhovuje návrhu na výzvu k návratu do manželského společenství. O významu této výzvy se nejvyšší soud již v přechytných rozhodnutích vyslovil, zejména v poslední době pod čís. 3755, 7150 a 7921 sb. n. s.

Čís. 9852.

Státní správa byla oprávněna odvolati placení diet vojenskému zaměstnanci vzhledem k doslovu služební smlouvy s ním uzavřené, již příznány diety za podmínek uvedených ve výnosu ministerské rady čís. 13.182/1919.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, Rv I 1298/29).

Žalobce, přidělený jako kancelářský úředník zemskému vojenskému velitelství na Podkarpatské Rusi, potom na Slovensku, domáhal se na československém eráru zaplacení zadržovaných diet. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolateli jest přisvědčiti, že pro posouzení uplatňovaného nároku na diety jest rozhodující služební smlouva se žalobcem. Ale, přezkoumaj věc ve smyslu § 462 c. ř. dospěl i odvolací soud k názoru, že žalobní nárok není odůvodněn. První soud správně zjistil, že nárok na diety podle služební smlouvy byl vázán na podmínky výnosu min. rady čís. 13182/19. Při tom sice praví se v důvodech napadeného rozsudku, že žalobce vůbec neměl nárok na diety. Tato otázka bude však ještě blíže probrána. V citovaném výnosu se stanoví diety pro státní zaměstnance na Slovensku až do odvolání. Tím řečeno, že státní správa si vyhradila jménem státu, výplatu diet i zcela zastaviti, a žalobce uzavřením smlouvy na tuto podmínku přistoupil. Toto ujednání jest jasné a nelze mluvit o úplné libovůli žalované strany, jež později odepřela diety vypláceti. Do smlouvy nelze vkládati více, než jest tam jasné vysloveno. Odvolací